

Arrest

nr. 40 761 van 24 maart 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 7 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. KNOPS, loco advocaat S. RENDERS, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 18 september 2007 en heeft zich op 19 september 2007 een eerste keer vluchteling verklaard. Op 14 december 2007 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep tegen deze beslissing werden bij arrest nr. 10 767 van 29 april 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire bescherming geweigerd. Verzoekers cassatieberoep bij de Raad van State werd bij beschikking nr. 2 919 van 19 juni 2008 niet toelaatbaar verklaard.

1.2. Verzoeker keerde niet terug naar zijn land van herkomst en verklaarde zich een tweede keer vluchteling op 19 juni 2009.

1.3. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 3 juli 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 4 november 2009.

1.4. Op 4 december 2009 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 7 december 2009 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Syrische Koerd te zijn, afkomstig van Derik (al-Malikiye), in de provincie Hasake.

Op 19 september 2007 diende u bij de Belgische autoriteiten een eerste asielaanvraag in. Op 14 december 2007 werden zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus u geweigerd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen omdat de feiten waarop u zich beriep ongegrond en ongeloofwaardig werden bevonden. Op 29 april 2008 bij arrest nr. 10767 in de zaak RvV 19.864/IV werden zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus u in beroep geweigerd door Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omdat de feiten waarop u zich beriep ongegrond en ongeloofwaardig werden bevonden. Uw administratief cassatieberoep tegen deze uitspraak werd bij beschikking nr. 2919 van 19 juni 2008 niet toelaatbaar verklaard.

Op 19 juni 2009 diende u een tweede asielaanvraag in op basis van nieuwe feiten en nieuwe documenten.

U verklaarde het volgende:

U bent in België lid van de "Koerdische Yekiti Partij in Syrië", onder leiding van F. (...) A. (...). U nam in België deel aan verschillende acties van de partij. Op 27 november 2009 nam u deel aan een protestactie nabij het Europees Parlement in Brussel. Foto's van deze gebeurtenis, waaronder een foto waar u zelf op te zien bent, werden op de Koerdische website Gemyakurda geplaatst. Enkele dagen later werd uw vader vijf dagen vastgehouden door de Syrische autoriteiten. Hij werd ondervraagd en werd slechts vrijgelaten nadat hij had beloofd u te overtuigen om terug te komen naar Syrië en u aan te geven bij de Syrische autoriteiten of op zijn minst uw anti-regimeacties in het buitenland stop te zetten. U vernam dit van uw broer en oom in Syrië via een telefonisch contact op 20 december 2008. Uw oom heeft immers een Iraaks mobiel nummer en omdat de Syrische veiligheidsdiensten dit niet kunnen traceren of af luisteren communiceert u altijd via dit nummer. Hierna hield u zich wat meer gedeisd en nam slechts deel aan twee verdere acties: op 16 maart 2009 aan de gebouwen van de Europese Unie nam u deel aan een herdenking van de Koerdische opstand van 12 maart 2004 en op 29 oktober 2009 protesteerde u aan het Brusselse justitiepaleis in solidariteit met de drieëndertig in België gearresteerde Koerden. Uw familie in Syrië ondervond geen verdere problemen.

In een parallele evolutie kwam u van uw broer te weten dat deze een persoon had gecontacteerd die relaties had bij de veiligheidsdiensten. Hij had aan deze persoon gevraagd om na te kijken of er iets tegen u was bij de autoriteiten. Deze persoon lichtte uw broer in het grootste geheim in dat de 1 individuele militaire rechter van Qamishle u op 5 juni 2008 had veroordeeld tot drie jaar gevangenisstraf en een boete van 100.000 Syrische pond wegens lidmaatschap van een clandestiene separatistische organisatie. Hij lichtte uw broer ook in dat er op 22 februari 2009 een arrestatiebevel was verspreid naar alle grensposten en luchthavens om u te beletten het land te verlaten. Uw broer zelf kreeg deze documenten nooit onder ogen maar gaf uw adres in België door aan de persoon met contacten bij de inlichtingendiensten. In mei 2009 bracht uw postbode u een pakketje met het originele arrestatiebevel en een kopie van het vonnis. Het was verzonden vanuit Beirut met de koerierdienst Aramex. U heeft geen idee hoe het pakketje in Beirut was terechtgekomen en uw broer wou u hier ook niets over zeggen omwille van het grote gevaar dat de betrokkenen zouden kunnen lopen. Uw broer kon u wel melden dat u ten gevolge van dit vonnis voor onbepaalde tijd zou worden opgesloten.

U vreest dat een terugkeer naar Syrië uw dood zou worden.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een kopie van een vonnis; een arrestatiebevel; een "International Express Air Waybill" van het koerierbedrijf Aramex; een verklaring betreffende uw lidmaatschap van een politieke partij; 3 foto's en 8 kopies van foto's – waaronder een vergroting van de op Gemyakurda gepubliceerde foto - betreffende uw deelname aan acties in België; pamfletten betreffende de situatie van de Koerden in Syrië, die worden uitgedeeld op Koerdische acties in België; uw originele Syrische identiteitskaart.

B. Motivering

Na uw gehoor op CGVS dient te worden vastgesteld dat, niettegenstaande de door u ingeroepen vrees, de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus u kunnen worden toegekend. De documenten die u heeft neergelegd ten bewijze van de gebeurtenissen die u aanhaalde in uw eerste asielaanvraag – waarover reeds werd geoordeeld dat zij ongegrond en ongeloofwaardig was - en die moeten aantonen dat u momenteel veroordeeld en gezocht bent in Syrië, kunnen in het geheel niet overtuigen. Er zijn daarentegen ernstige aanwijzingen dat uw verklaringen omtrent deze documenten niet waarachtig zijn en dat deze documenten niet authentiek zijn.

U legde een kopie neer van een zogenaamd vonnis, in absentie uitgesproken op 5 juni 2008 door de individuele militaire rechter te al-Qamishli. U legde verder een zogenaamd origineel arrestatiebevel neer van de Afdeling Politieke Veiligheid van Hasake, op 20 februari 2009 gericht aan Dienst Migratie en paspoorten te Damascus, waarin werd gesteld dat er moest worden voorkomen dat u naar het buitenland zou vertrekken.

Allereerst ontbreekt de wettelijke basis – de artikelen uit de wet waarop de veroordeling is gebaseerd – volledig in het vonnis, wat weinig plausibel lijkt.

Uit uw verklaringen kon ook worden afgeleid dat het vonnis volgens u een geheim document is waarvan enkel al het bezit een groot gevaar vormt. Uw broer zelf zou het nooit te zien gekregen hebben en de, enkel door uw broer gekende, persoon die het bemachtigde en die het u bezorgde deed dit slechts op voorwaarde van strikte geheimhouding omdat het zijn leven in gevaar kon brengen (gehoorverslag, p.6, 11-12). Nochtans vermeldt de neergelegde kopie dat het zou gaan om een Bewijs van Kennisgeving van de Vonnissen bij Verstek en dat het extract van het vonnis door uw vader werd in ontvangst genomen. Er staat zelfs op het document vermeld dat u in beroep kan gaan. Het document zelf bevat dus alle indicaties die erop wijzen dat het een publiek document zou zijn en is dus inhoudelijk incoherent met uw verklaringen. Gezien de authenticiteit van het document twijfelachtig is hoeft dat echter niet te verwonderen. Het is verder merkwaardig dat de datum waarop het vonnis aan uw vader ter kennis werd gebracht bijna een jaar na de veroordeling ligt en dat de vermelde datum van deze kennisgeving (5 mei 2009) slechts drie dagen voor de verzending uit Beirut ligt (8 mei 2009 volgens de ARAMEX Air Waybill). U verklaarde betreffende die kennisgeving echter dat dit gedeelte van het document niet klopt (gehoorverslag, p.12) waardoor eens te meer de twijfels over de authenticiteit ervan groeien.

Terzijde moet hier worden vermeld dat, moest er werkelijk een rechtszaak tegen u hebben gelopen, het niet geloofwaardig is dat de Syrische autoriteiten geen schriftelijke pogingen zouden hebben ondernomen om u op te roepen om u aan te bieden bij de politie of het gerecht. U stelde daarentegen dat u of uw familie nooit enige uitnodiging of enig andere gerechtelijk document in deze zaak ontvingen (gehoorverslag, p.9).

Uw verklaringen betreffende het geheime karakter van het vonnis moesten schijnbaar verdoezelen dat er heel wat dingen niet kloppen in verband met de manier waarop u het vonnis verkreeg. U legde een Air Waybill neer van de koerierfirma ARAMEX waaruit zou moeten blijken dat de neergelegde documenten u op 8 mei 2009 werden opgestuurd vanuit Beirut via het bestemmingsstation BRU. Gevraagd hoe, wanneer of door wie de documenten in Beirut terecht kwamen verklaarde u dat niet te weten omdat uw broer u dat niet verteld had omdat dat een groot gevaar zou inhouden voor de betrokken persoon (zie hoger). Een waarschijnlijker verklaring is echter dat de documenten helemaal niet vanuit Beirut via de koerierfirma ARAMEX werden opgestuurd. Er zijn immers ook hier twijfels over de authenticiteit – of eerder het rechtmatige gebruik – van het document. De Air Waybill is ten eerste onvolledig ingevuld. Er staat geen beschrijving van de verzonden goederen op, geen aantal, geen gewicht, geen kosten, geen datum van ontvangst en geen handtekening voor ontvangst. Een bezoek aan de website van de firma ARAMEX (kopie aan het dossier toegevoegd) leert ook dat deze slechts één bestemmingsstation in België heeft, namelijk Luik (LGG) en niet BRU. Deze twijfels worden vergroot door uw verklaringen. U stelde namelijk dat deze documenten u door de gewone postbode geleverd werden en dat u de Air Waybill niet diende te tekenen (gehoorverslag, p.11-12). Het komt echter niet geloofwaardig over dat een koerierfirma die een “deur-tot-deur” service levert haar documenten via het gewone postsysteem zou leveren en niet eens een bewijs van aflevering zou eisen via haar eigen documenten.

De manier waarop u te weten zou zijn gekomen dat de documenten op komst waren is ook inconsistent. U verklaarde dat u op de hoogte werd gebracht over de komst van deze documenten via een telefonisch gesprek met uw broer in mei of juni 2009 (gehoorverslag, p.10). Eerder in het interview had u echter meermaals expliciet verklaard dat u tussen december 2008 en september 2009 geen enkel contact met uw familie had gehad (gehoorverslag, p.8-9). Toen u werd gevraagd dat uit te leggen stelde u gewoonweg dat u vergeetachtig was (gehoorverslag, p.10). Ook aan uw verklaringen over de manier waarop u de zogenaamde gerechtelijke documenten bekwam kan dus weinig geloof worden gehecht.

Gezien de bovenstaande bevindingen kan ook aan de authenticiteit van het arrestatiebevel weinig geloof worden gehecht. Het is trouwens weinig overtuigend dat men dit arrestatiebevel zou uitvaardigen zolang na het uitspreken van het vonnis (zes of zeven maanden later). Bovendien is het bestaan van dit vonnis ook weer incoherent met uw verklaring dat de Syrische autoriteiten zouden op de hoogte zijn van uw activiteiten in België. Waarom zouden zij u immers willen beletten het land te verlaten, zoals in het bevel dat u voorlegt, is neergeschreven. Eerder zou dan worden verwacht dat zij zouden worden aangemaand u te arresteren bij een poging tot binnenkomst.

Waar de door u neergelegde gerechtelijke documenten en het neergelegde verzendingsbewijs op zich al veel elementen bevatten die de authenticiteit in vraag stelden, worden deze twijfels nog versterkt door uw ongeloofwaardige en met de inhoud van de documenten strijdige verklaringen. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan de authenticiteit van de documenten en aan uw verklaringen in dit verband.

U kan het CGVS evenmin overtuigen van uw bewering dat de Syrische autoriteiten op de hoogte zijn van uw activiteiten in België en van uw bewering dat uw familie wegens deze activiteiten zou zijn lastig gevallen door de Syrische autoriteiten.

Hoewel u een attest neerlegde van uw lidmaatschap van de Koerdische Yekiti Partij in Syrië blijkt dat uw (partij)politieke engagement uitermate beperkt is en dat het onwaarschijnlijk overkomt dat dit engagement u onder de aandacht van de Syrische autoriteiten zou kunnen brengen.

Wat het attest van lidmaatschap betreft moet worden opgemerkt dat dit document door u is aangevraagd met de specifieke bedoeling asiel aan te vragen (gehoorverslag, p.5). In het attest wordt gesteld dat u een actief lid bent en aan alle acties van de partij deelneemt. Verder spreekt het document over de situatie van de Koerden en Syrië en concludeert dat u gezien het bovenstaande levensgevaar zou lopen bij een repatriëring naar Syrië. Op geen enkel moment wordt uw individuele risico in dit document besproken. U kreeg dit document op simpele aanvraag en er is geen enkele indicatie van individueel onderzoek naar uw situatie. Het is algemeen bekend dat dit soort documenten zeer gemakkelijk wordt uitgereikt door de Koerdische partijen in België, enerzijds als dienstbetoon en anderzijds omdat dit soort stellingnames past in de agenda van deze partijen. Het bewijswaarde van dit document in het bepalen van uw vervolgingsrisico is dan ook uitermate beperkt.

Uw beperkte betrokkenheid bij het partijgebeuren blijkt ook uit het feit dat u niet eens de volledige naam van R. (...), de hoogste persoon binnen uw partij in België en de persoon die u het attest bezorgde, kende, hoewel die gewoon op het attest staat (gehoorverslag, p.5). U kende evenmin de naam van de Europese verantwoordelijke van de partij (gehoorverslag, p.6). U kende wel de naam van de hoogste partijleider, Fuad Aliku, maar ondanks uw bewering dat u de gebeurtenissen in Syrië op websites opvolgt, bleek u niet eens op de hoogte te zijn van de veroordeling van F. (...) A. (...) en H. (...) S. (...) in april 2009 (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd). U stelde daarentegen dat u nog nooit gehoord had van een veroordeling van F. (...) A. (...) sinds u zich van zijn bestaan bewust werd in 2004 (gehoorverslag, p.5).

Wat uw deelname aan Koerdische acties betreft, deze wordt op zich niet betwist. U kan echter niet overtuigen dat uw deelname aan deze acties u onder de aandacht van de Syrische autoriteiten heeft gebracht. U heeft op geen enkel van deze gebeurtenissen een prominente of opvallende rol gespeeld. De foto's die u heeft neergelegd zijn hiervan de stille getuigen. U stelt door de Syrische inlichtingendiensten te zijn herkend op een foto die werd gepubliceerd op de website Gemyakurda. Dit lijkt zeer onwaarschijnlijk gezien u op deze foto onherkenbaar bent, op de vergroting die u voorlegde zijn slechts wat vierkantjes te zien en op de foto zoals die raadpleegbaar is op de website, bent u te klein om herkenbaar te zijn.

Op basis van de hierboven besproken elementen kan u niet overtuigen dat uw activiteiten in België u onder de negatieve aandacht van de autoriteiten zouden hebben gebracht. U beweert nochtans dat uw vader omwille van deze activiteiten één keer gedurende vijf dagen werd vastgehouden. Dit zou dan het bewijs vormen dat de Syrische autoriteiten toch van uw activiteiten op de hoogte zouden zijn. De arrestatie van uw vader kan u echter niet bewijzen. Gezien het inderdaad zo is dat sommige dingen in de context van een asielaanvraag niet zwart op wit te bewijzen zijn is de vraag of hier het voordeel van de twijfel zou moeten worden toegekend. Het voordeel van de twijfel kan echter alleen worden toegekend indien de onderzoeker van de asielaanvraag overtuigd is van de algemene geloofwaardigheid van het relaas en indien de verklaringen coherent, plausibel en in overeenstemming met algemeen gekende feiten zijn (UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee status, Geneva, January 1992, § 204). Uw simpele bewering dat u van uw oom en broer hoorde dat uw vader gearresteerd werd en werd aangemaand om u te overtuigen acties te voeren in België volstaat echter niet om op te wegen tegen negatieve bevindingen inzake de geloofwaardigheid van uw andere verklaringen. De door u aangehaalde feiten tijdens uw eerste asielaanvraag werden ongeloofwaardig en ongegrond bevonden. De nieuwe bewijzen die u daaromtrent neerlegde bevestigen het ongeloofwaardige karakter van de feiten uit uw eerste asielaanvraag. De elementen die u aanhaalde

ter ondersteuning van uw nieuwe vrees – ten gevolge van uw activiteiten in België – kunnen evenmin overtuigen wegens hun lage profiel en gedeeltelijke ongeloofwaardigheid. De veelvuldige negatieve indicaties betreffende de geloofwaardigheid van uw relaas in het algemeen laten niet toe dat voor de resterende onbewezen elementen uit uw relaas een nuttig voordeel van de twijfel wordt toegekend.

Er dient dan ook te worden geconcludeerd dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Omwille van dezelfde redenen dient te worden vastgesteld dat u evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt.

De authenticiteit van de door u neergelegde identiteitskaart wordt niet door het CGVS betwist maar kan de appreciatie van het Commissariaat-generaal betreffende uw dossier niet in positieve zin beïnvloeden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, voert verzoeker aan dat de Commissaris-generaal zijn verplichting om verzoekers verklaringen aan hun waarachtigheid te toetsen geschonden heeft door simpelweg te twifelen aan de geloofwaardigheid van zijn documenten en te refereren naar zijn vorige afgewezen asielaanvraag. Verzoeker betoogt dat zijn asielfeiten werkelijk van dien aard zijn dat hij een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in de zin van de Conventie van Genève en hij onderneemt voorts een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, in het bijzonder wat betreft de authenticiteit van de documenten, het vonnis als geheim document, de ‘oproeping voor rechtzaak’, de ARAMEX-koerier, het telefonisch contact met zijn broer, de authenticiteit van het arrestatiebevel, zijn partijpolitiek engagement en zijn deelname aan Koerdische acties.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2, 3 en 5, 1° lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), poneert verzoeker dat de bestreden beslissing hem de facto verplicht naar Syrië terug te keren terwijl hij daar, omwille van de in het eerste middel uiteengezette asielfeiten, onmiskenbaar een probleem zal hebben met de Syrische politieke veiligheid.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 26 en 77, §1 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, voert verzoeker aan dat de subsidiaire bescherming niet in overweging genomen werd door de Commissaris-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terwijl hij, gelet op de door hem aangehaalde feiten, minstens een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet loopt. Verzoeker meent, onder verwijzing naar een reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken en een jaarrapport van Amnesty International, een actueel risico op folteringen en mensonterende behandelingen te lopen aangezien het algemeen geweten is dat Koerdische mensenrechtenactivisten worden mishandeld en vervolgd, en hij als een “politiek gevaarlijk persoon” bekend staat bij de Syrische autoriteiten.

2.4. Artikel 33 (non-refoulement) van het Verdrag van Genève houdt een verbod tot uitzetting in dat enkel betrekking heeft op beslissingen op grond waarvan de vreemdeling die als vluchteling is erkend, verplicht zou worden naar zijn land van herkomst terug te keren. Verzoeker is niet als vluchteling erkend zodat dit artikel niet op hem van toepassing is en bijgevolg niet dienstig kan worden aangevoerd (RvS, 24 mei 2004, nr. 131.649; RvS, 28 april 2004, nr. 130.753; RvS, 5 maart 2004, nr. 128.896; Beschikking R.v.S., 24 september 2007, 1311).

2.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers tweede asielaanvraag verworpen omdat er geen geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van zijn documenten en aan zijn verklaringen, en omdat hij evenmin de bewering dat de Syrische autoriteiten op de hoogte zouden zijn van zijn

activiteiten in België en dat zijn familie wegens deze activiteiten zou zijn lastiggefallen door de Syrische autoriteiten, aannemelijk kon maken. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen dat (i) er grote twijfels zijn omtrent de authenticiteit van het vonnis vermits het weinig plausibel is dat de wettelijke basis volledig mankeert in het vonnis; uit zijn verklaringen blijkt dat het een geheim document is terwijl de neergelegde kopie vermeldt dat het gaat om een 'bewijs van kennisgeving van de vonnissen bij verstek', het extract van het vonnis door zijn vader in ontvangst werd genomen en het document de beroepsmogelijkheden vermeldt; de datum waarop het vonnis aan zijn vader ter kennis werd gebracht bijna een jaar na de veroordeling ligt en de vermelde datum van deze kennisgeving slechts drie dagen voor de verzending uit Beirut ligt, waarbij zijn verklaring dat dit gedeelte van het document niet klopt, de twijfels omtrent de authenticiteit van het vonnis eens te meer bevestigt; het niet geloofwaardig is dat de Syrische autoriteiten geen schriftelijke pogingen zouden hebben ondernomen om hem op te roepen of om hem aan te bieden bij de politie of het gerecht; er heel wat dingen niet kloppen in verband met de manier waarop hij het vonnis verkreeg en hij niet weet hoe, wanneer of door wie de documenten in Beirut terecht kwamen, (ii) er ook twijfels zijn omtrent de authenticiteit en het rechtmatig gebruik van de 'International Express Air Waybill' van de koerierfirma ARAMEX omdat het document onvolledig ingevuld is; ARAMEX slechts één bestemmingsstation heeft, namelijk LGG (Luik), en niet BRU zoals vermeld op het document; het twijfelachtig is dat deze documenten hem door de gewone postbode geleverd werden en dat hij de Air Waybill niet diende te tekenen, (iii) hij inconsistente verklaringen aflegde over de manier waarop hij te weten zou zijn gekomen dat de documenten op komst waren, (iv) hierdoor ook weinig geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van het arrestatiebevel; het ongeloofwaardig is dat men dit bevel zou uitvaardigen zes of zeven maanden na het uitspreken van het vonnis, (v) het bestaan van dit vonnis en de inhoud van het arrestatiebevel incoherent zijn met zijn verklaringen dat de Syrische autoriteiten op hoogte zijn van zijn activiteiten in België, (vi) zijn partijpolitieke engagement uitermate beperkt is waardoor het onwaarschijnlijk is dat dit engagement hem onder de aandacht van de Syrische autoriteiten zou kunnen brengen en de bewijswaarde van zijn attest van lidmaatschap in het bepalen van zijn vervolgingsrisico uitermate beperkt is; hij de volledige naam van de hoogste persoon binnen zijn partij in België en van de persoon die hem het attest bezorgde niet kent, en hij evenmin op de hoogte is van de naam van de Europese verantwoordelijke van de partij en van de veroordeling van F. A. en H. S.; hij op geen enkel van de acties waaraan hij deelgenomen heeft een prominente of opvallende rol heeft gespeeld, (vii) hij de arrestatie van zijn vader omwille van zijn activiteiten in België niet kan bewijzen, (viii) hem, gelet op de veelvuldige negatieve indicaties omtrent zijn algemene geloofwaardigheid, het voordeel van de twijfel niet kan worden toegekend, en (iv) de authenticiteit van zijn identiteitskaart niet betwist wordt, doch de appreciatie van de Commissaris-generaal niet in positieve zin kan beïnvloeden.

2.6. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43 027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136 692).

2.7. Met betrekking tot verzoekers eerste asielmotief, te weten dat hij Syrië verliet omdat de situatie voor hem te gevaarlijk werd nadat hij omwille van zijn activiteiten voor de 'Partiya Yekitî ya Kurd il Sûriyê' (Yekitî) enkele dagen gearresteerd werd en hij er ook van verdacht werd lid te zijn van de 'al-Islah' beweging, stelt de Raad vast dat verzoeker in beroep tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van de Commissaris-generaal van 14 december 2007, de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming opnieuw werd geweigerd bij arrest nr. 10 767 van 29 april 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat verzoekers cassatieberoep bij de Raad van State op 19 juni 2008 niet toelaatbaar werd verklaard.

Zonder verzoekers eerste asielaanvraag opnieuw te beoordelen, stelt de Raad vast dat uit het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat (i) verzoeker noch zijn identiteit, noch zijn nationaliteit, noch zijn verblijfplaats alvorens naar België te zijn gekomen, bewezen heeft, (ii) hij over enige partijkennis beschikte doch dat deze ingestudeerd leek aangezien hij niet die vragen kon beantwoorden die op dagelijkse praktijken gesteund zijn, (iii) het merkwaardig is dat hij zich vergiste over zijn partijleider en verklaarde dat hij over de partijkern en het politiebureau nog niet veel wist aangezien hij nog niet lang lid was, vermits deze partij geen leden toelaat tenzij nadat ze als sympathisant voldoende actief zijn bevonden en over voldoende kennis beschikken, (iv) verzoekers verklaringen over de manifestatie van 10 maart 2007 in Damascus opmerkelijk vaag waren en zijn verklaringen wat betreft de reactie van zijn partij op zijn arrestatie en ondervraging, ongeloofwaardig waren, (v) het bizar is dat hij er geen idee van had of zijn eigen partij op de betoging gerepresenteerd was, (vi) hierdoor geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering lid te zijn van de Yekitî partij, noch aan zijn deelname aan de demonstratie van 10 maart 2007 in Damascus en noch aan de voorgehouden arrestatie ten gevolge van zijn politieke activiteiten, (vii) het attest van de Europese tak van de partij niet onderbouwt dat hij lid was van de Yekitî partij in Syrië en bovendien slechts kan overtuigen voor zover het ondersteund wordt door coherente en geloofwaardige verklaringen, (viii) zijn algemene en theoretische uiteenzetting over de sociale groep onvoldoende is om de wettigheid van de motivering van de bestreden beslissing aan te vechten, en (ix) noch uit zijn verklaringen, noch uit de andere elementen van het dossier bleek dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft alle beroepsmogelijkheden met betrekking tot zijn eerste asielaanvraag uitgeput en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van de tweede asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen.

Thans voert verzoeker dezelfde feiten aan en meent hij alsnog in aanmerking te komen voor het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire bescherming omdat hij intussen veroordeeld werd tot drie jaar gevangenisstraf en het betalen van een boete wegens het lidmaatschap van een clandestiene separatistische organisatie. Bijkomend voert verzoeker aan dat hij in België lid geworden is van de Koerdische Yekitî-partij en dat hij deelgenomen heeft aan verschillende acties van de partij waarbij hij herkend werd door de Syrische autoriteiten en waardoor zijn vader vijf dagen vastgehouden werd.

2.8. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift poneert dat de Commissaris-generaal simpelweg twijfelt aan de geloofwaardigheid van zijn documenten door te verwijzen naar de ongeloofwaardigheid van zijn eerste asielaanvraag, benadrukt de Raad dat de betrouwbaarheid van nieuw voorgelegde stukken moet worden beoordeeld in het licht van alle gegevens in het dossier. In casu stelde de Raad reeds vast dat er geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers lidmaatschap bij de Yekitî partij en de hieruit voortvloeiende vervolging in Syrië voor zijn vlucht naar België. Deze ongeloofwaardigheid wordt thans bevestigd, zoals blijkt uit wat volgt.

Zo volgens verzoekers verklaringen de vervolgingsfeiten zouden dateren van maart 2007, is het immers zeer opmerkelijk dat verzoeker op 5 juni 2008 bij verstek veroordeeld werd, er pas op 20 februari 2009 een arrestatiebevel tegen hem werd uitgevaardigd en op 5 mei 2009 een bewijs van kennisgeving van het verstekvonnis werd ondertekend, drie dagen alvorens hij deze documenten per post werden verstuurd vanuit Beirut. Bovendien blijkt uit het Cedoca-antwoorddocument SYR2008-031w van 29 juli 2008 dat er geen rechtzitting plaatsvindt van de State Supreme Security Court indien de verdachte niet lijfelijk aanwezig is, zodat de authenticiteitswaarde van het bewijs van kennisgeving ten eerste wordt ondermijnd, hetgeen onderstreept wordt door de bewering dat de Syrische autoriteiten geen enkele schriftelijke poging zouden hebben ondernomen om hem op te roepen of aan te bieden bij de politie of het gerecht. De blote bewering dat Syrië een schurkenstaat is, doet hieraan geen afbreuk. Ofschoon van een kandidaat-vluchteling daarnaast kan verwacht worden dat hij op de hoogte is van de inhoud van zijn documenten, stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens het gehoor telkens sprak over een vonnis en dat hij thans, nadat hij door de Commissaris-generaal hierop werd gewezen in de bestreden beslissing, benadrukt dat het 'vonnis' geen echt vonnis is, doch slechts een 'bewijs van kennisgeving, en dat hij zonder meer stelt dat deze kennisgeving enkel het vonnisnummer 660 en de datum 5 juni 2008 vermeldt, hetgeen geenszins voldoende is om de vaststelling dat het weinig plausibel is dat de wetsartikelen op basis waarvan verzoeker veroordeeld werd, ontbreken.

Verzoeker volhardt daarnaast in het geheime karakter van het document en gaat hiermee volledig voorbij aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat het document alle indicaties bevat die erop wijzen dat het een publiek en geen geheim document is. Met betrekking tot één van deze indicaties,

zijnde de vermelding dat het extract van het vonnis door verzoekers vader in ontvangst werd genomen, plaatst verzoeker zelf zijn geloofwaardigheid verder op de helling door in zijn verzoekschrift eerst te verklaren dat de naam van zijn vader vermeld werd op het document omdat die kennis niet wou dat zijn naam op dit document verscheen en dat er door iemand werd getekend, doch dat het niet de handtekening van zijn vader is, terwijl hij daarna hiermee geheel tegenstrijdig beweert dat hij niet kan verklaren hoe het komt dat de handtekening van zijn vader op het document is verschenen. Dat het ook normaal is dat het document drie dagen na de kennisgeving verzonden is aangezien de kennis van zijn broer dit document zo snel mogelijk heeft opgestuurd naar verzoeker eens hij er in het bezit van was, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het merkwaardig is dat de datum waarop het document aan zijn vader ter kennis werd gebracht bijna een jaar na de veroordeling ligt en dat de vermelde datum van kennisgeving slechts drie dagen voor de verzending uit Beirut ligt.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich verder met betrekking tot de overige opmerkingen over de authenticiteit van de documenten beroept op zijn onschuld en onwetendheid, met name dat hij er niet aan kan doen dat op de Air Waybill verkeerdelijk BRU werd geschreven in plaats van LGG, hij het verschil niet kent tussen zijn gebruikelijke postbode en een koerier, hij niet kan onthouden wanneer hij zijn broer gehoord heeft en dat hij niet weet waarom zijn arrestatiebevel zes tot zeven maand later dan het vonnis dateert, hetgeen niet voldoende is om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

De Raad kent geen enkele bewijswaarde toe aan de door verzoeker voorgelegde documenten met betrekking tot zijn bewering vervolgd en veroordeeld te zijn enerzijds op basis van de ongeloofwaardige verklaringen naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag en anderzijds omwille van de bedrieglijke en leugenachtige verklaringen met betrekking tot de voorgelegde documenten in zijn tweede asielaanvraag. De Raad benadrukt dat documenten die worden ingediend ter ondersteuning van een aangehaald relaas en vervolgingsfeiten slechts in aanmerking kunnen worden genomen voor zover deze een coherent, plausibel en waarachtig relaas ondersteunen.

2.9. Met betrekking tot verzoekers activiteiten in België, wijst de Raad erop dat met betrekking tot asielaanvragen (mede) gegrond op activiteiten in het gastland (*réfugié sur place*) een bijzondere bewijslast geldt. Indien de vreemdeling niet vervolgd werd in het land van herkomst, zoals in casu het geval is gelet op wat voorafgaat, is het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs van een gegronde vrees voor vervolging. De beslissende instantie zal met een grotere dan normale strengheid de geloofwaardigheid van de aanvraag moeten beoordelen. Verzoeker moet een uitvoerig en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen. Bij de beoordeling van de elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen van cruciaal belang. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald in geval er aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een politieke overtuiging door bovenvermelde overheden (UNHCR, *Note on refugee sur place claims*, februari 2004). Dit houdt in dat activiteiten na de vlucht niet noodzakelijk zullen leiden tot een reëel risico van vervolging in het land van herkomst ofwel omdat de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn ofwel omdat het opportunistische karakter van deze activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden van de betrokkene.

De Raad stelde reeds vast dat verzoeker er niet in slaagde zijn vervolging in Syrië, omwille van zijn politiek activisme, aannemelijk te maken en ook de oprechtheid van zijn politieke activiteiten in België wordt door de Raad sterk betwijfeld gelet op het feit dat in het door hem voorgelegde attest zijn individuele risico niet besproken wordt, hij dit document op simpele aanvraag verkreeg, het algemeen bekend is dat deze documenten zeer gemakkelijk worden uitgereikt door de Koerdische partijen, de bewijswaarde van dit attest derhalve uitermate beperkt is, verzoeker de volledige naam van de hoogste persoon binnen zijn partij in België en tevens de persoon die hem het attest bezorgde en van de Europese verantwoordelijke van de partij, niet kent en hij niet op de hoogte is van de veroordeling van de hoogste partijleider, F. A., en H. S., zoals reeds werd vastgesteld in de bestreden beslissing. Het verweer dat je de namen van sommige mensen beter kunt onthouden omdat je effectief werd voorgesteld of je ze kan linken aan bepaalde gebeurtenissen, is niet ernstig aangezien hij beweert vervolging te vrezen omwille van zijn activiteiten voor deze partij in België en derhalve niet verwacht kan worden dat hij zich deze namen wel kan herinneren. Dat de partij sterk hiërarchisch gestructureerd is, neemt evenmin weg dat van verzoeker enige kennis omtrent zijn partijleden kan verwacht worden.

Verzoeker bevestigt verder dat hij de naam van de hoogste persoon binnen de partij in België en tevens de persoon die hem het attest bezorgde, niet kent ofschoon de volledige naam van deze persoon op zijn partij-attest staat, en sterker nog, poneert dat hij de naam op het document niet gelezen heeft, hetgeen allerminst verenigbaar is met het gedrag van iemand die beweert te vrezen voor zijn leven en er alles aan zou doen om hiertoe stavingstukken te bekomen. Verzoekers ongeïnteresseerde houding blijkt ook uit het feit dat hij niet op de hoogte is van de veroordeling van F. A., de hoogste partijleider, en H. S.. Verzoekers verweer dat hij *“letterlijk (verklaarde) tijdens het interview dat F. A. werd bevrijd, gearresteerd, bevrijd en gearresteerd door overheid wat in de idee van verzoeker zoveel wil zeggen als de overheid heeft hem veroordeeld.”*, *“(hij) op een veroordeling zelf (...) inderdaad ‘neen’ geantwoord (heeft)”* en dat *“in de voorstelling van verzoeker (...) veroordeling (betekent) dat men voor verscheidene jaren gearresteerd werd, daarom (...) hij ook ‘neen’ (heeft) geantwoord op de vraag omdat voor enkele dagen gearresteerd worden, verzoeker geen ‘veroordeling’ noemt”*, is niet ernstig en kan allerminst verklaren waarom hij niet op de hoogte is van de veroordeling van de hoogste partijleider.

Ofschoon verzoekers deelname aan een hongerstaking en een manifestatie op zich niet betwist wordt, stelde de Commissaris-generaal daarnaast terecht vast dat verzoeker geen prominente of opvallende rol speelde tijdens de evenementen waaraan hij deelnam. Verzoeker beperkt zich tot de bevestiging dat hij eerder sympathisant dan actief lid is en tot de blote bewering dat hij intussen nog deelgenomen heeft aan activiteiten waarbij zijn naam uitdrukkelijk op de website van die activiteiten verschenen is en dat het duidelijk is dat de manifesterende Koerden vanuit de ambassade in het oog worden gehouden om vervolgens vervolgd en onder druk te worden gezet, hetgeen echter niet afdoende is om te bewijzen dat hij daadwerkelijk in een negatief daglicht van de Syrische autoriteiten is te komen staan. Dat verzoekers vader zou gearresteerd zijn omwille van zijn activiteiten, is derhalve evenmin geloofwaardig.

2.10. Gelet op het feit dat de door verzoeker nieuw voorgelegde documenten de in het kader van zijn eerste asielaanvraag vastgestelde ongeloofwaardigheid niet kunnen herstellen en mede gelet op het feit dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar Syrië zou vervolgd worden omwille van zijn politieke activiteiten in België, kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Wanneer zoals in casu het asielrelaas niet geloofwaardig is, is er geen reden om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève.

2.11. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemmen de artikelen 2, 3 en 5 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a) en b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat de bestreden beslissing op dit punt wel degelijk gemotiveerd is. Verder dient te worden benadrukt dat het de taak is van de asielzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en dat deze regel onverkort geldt wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op dezelfde gronden dan de elementen van zijn asielrelaas beroept en dat hij daarom vreest gevaar te lopen voor folteringen en mensonterende behandelingen. De Raad merkt op dat naar aanleiding van het bovenstaand onderzoek werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde vervolgingselementen zodat hij zich niet kan baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in art. 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Verder volstaat de loutere verwijzing naar een algemene toestand in het land van herkomst, zoals beschreven in een reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken en een rapport van Amnesty International, niet. Verzoekers beweringen enerzijds dat het algemeen bekend is dat Koerdische mensenrechtenactivisten worden mishandeld en vervolgd en dat Syrië een schurkenstaat is, en de uiteenzetting over de discriminatie van Koerden in Syrië anderzijds, zijn onvoldoende om aan te tonen

dat er in hoofde van verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121 481; RvS 15 december 2004, nr. 138 480). Derhalve heeft verzoeker evenmin aangetoond dat hij omwille van zijn etnische afkomst als 'Koerd' een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren aangezien het behoren tot een bepaalde etnie er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd, doch er in concreto dient aangetoond te worden dat verzoeker vervolging vreest, wat in casu niet gebeurd is.

2.12. De bestreden beslissing wordt gedragen door gedetailleerde en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de Commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 24 maart 2010 door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS